

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02785/20-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. 1. 2020 (dále jen „zákona č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatele o informace, XXX, proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ze dne 4. 8. 2020, takto:

Rozhodnutí povinného subjektu XXX ze dne 4. 8. 2020, sp. zn. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací, se na základě odvolání žadatele o informace XX **zrušuje a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

XXX (dále jen „žadatel“) požádal dne 26. 5. 2020 společnost XX (dále jen „povinný subjekt“), o poskytnutí následujících informací:

1. Program jednání správní rady XXXXXXXXXXXXXXXX v květnu 2020,
2. Materiály k projednání na tomto jednání,
3. Seznam přijatých usnesení na tomto jednání.

Povinný subjekt na základě obdržené žádosti žadateli dne 9. 6. 2020 poskytl informace požadované v bodu 3. žádosti. Ke zbytku požadovaných informací vydal dne 9. 6. 2020 povinný subjekt rozhodnutí, sp. zn. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, o odmítnutí této části žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Proti uvedenému rozhodnutí podal žadatel dne 23. 6. 2020 odvolání,

keré povinný subjekt dne 30. 6. 2020 postoupil Úřadu. Úřad dne 15. 7. 2020 vydal rozhodnutí pod č.j. UOOU-02785/20-2, kterým shora citované rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Povinný subjekt v rámci nového projednání vydal dne 4. 8. 2020 rozhodnutí pod sp. zn. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, kterým žádost žadatele v bodě 1. a 2. částečně odmítl dle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a § 11 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 106/1999 Sb.

Žadatel rozhodnutí napadl dne 18. 8. 2020 odvoláním, kdy se neztotožňuje s rozhodnutím povinného subjektu, ani s jeho odůvodněním. Žadatel o informace trvá na kladném vyřízení své žádosti; navrhuje, aby bylo předmětné rozhodnutí zrušeno a aby bylo povinnému subjektu nařízeno poskytnout požadované informace.

Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí, setrval na svém stanovisku a odvolání žadatele postoupil se spisovým materiálem a svým stanoviskem Úřadu dne 4. 9. 2020.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání a vyjádření účastníka k podkladům rozhodnutí. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Svojí příslušností pro vedení řízení o odvolání se již Úřad zabýval v rozhodnutí o odvolání č.j. UOOU-02785/20-2 ze dne 15. 7. 2020, na které v této otázce odkazuje. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, je povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. Dle platné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu; z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad. Určení Úřadu jako nadřízeného orgánu pro oblast poskytování informací povinným subjektem vyplývá i z dosavadní judikatury, kdy lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 XXXXXXXXXXXX, týkající se společnosti XXXXXXXXXXXX, jež dne 14. 1. 2020 změnila název na XXXXXXXXXXXX.

Úřad si dne 9. 9. 2020 vyžádal od povinného subjektu informace, které byly žadateli odepřeny. Zároveň Úřad požádal povinný subjekt o sdělení, zda tyto informace byly správní radou projednány v květnu 2020, jak předpokládal žadatel. Povinný subjekt poskytl Úřadu požadované informace dne 15. 9. 2020 a zároveň Úřadu ve svém přípisu z téhož dne pod č.j. UOOU-02785/20-5 sdělil, že žadatelem požadované informace byly správní radou povinného subjektu v uvedeném období projednány. Tuto skutečnost však bylo možné zjistit

až po schválení zápisu z jednání správní rady, ke kterému došlo dne 19. 6. 2020.

III.

Úřad se dále v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu zabýval námitkami uplatněnými v odvolání žadatelem o informace. Žadatel o informace uplatnil v odvolání tyto konkrétní námitky:

- A. Žadatel tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Zároveň navrhuje odvolacímu orgánu postupovat dle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu, neboť dle jeho je povinný subjekt fakticky nečinný. Uvedený postup navrhuje z důvodu účinného zajištění výkonu práva na informace.
- B. Žadatel nesouhlasí s tvrzením povinného subjektu, že na jím požadované informace je třeba nahlížet jako na informace budoucí. Zároveň žadatel nesouhlasí s tím, že by požadované informace objektivně neexistovaly, jak dle jeho názoru tvrdí ve svém rozhodnutí povinný subjekt. Dle názoru žadatele je argumentace povinného subjektu k materiální povaze požadovaných informací právně irelevantní, neboť zákonodárce s touto kategorií nenakládá a judikatura dovozuje, že podkladový charakter informace nenesí z tohoto objektivně zachyceného údaje žádný z esenciálních znaků informace, k nimž musí být dle zákona č. 106/1999 Sb. zajištěn přístup. K uvedenému se žadatel dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, sp. zn. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.
- C. Žadatel dále nesouhlasí s tvrzením povinného subjektu, které „*uvádí na straně osmé třetího odstavce apod.*“, respektive k aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 106/1999 Sb., ve vztahu k požadovaným informacím, neboť o takové informace žadatel dle svého vyjádření ani nežádal.
- D. Žadatel dále nesouhlasí s argumentací povinného subjektu ve smyslu, že jím požadované informace mají povahu názorů nebo budoucích rozhodnutí. Žadatel se domnívá, že jím požadované informace mají povahu objektivně existujících informací zachycených na hmotném nosiči, které nemají obsahově nic společného s názory, nebo budoucími rozhodnutími. Rovněž se, dle názoru žadatele, nejedná o situaci, kdy by byly vytvářeny nové informace. Žadatel namítá, že pokud jednání správní rady povinného subjektu v květnu 2020 proběhlo, nelze tvrdit, že požadované informace mají znak dočasnosti, popř. že by jejich poskytnutím mohlo dojít k následnému ovlivnění členů správní rady povinného subjektu při jejich rozhodování v květnu 2020.

V závěru odůvodnění svého odvolání žadatel navrhuje, aby nadřízený orgán postupoval ve smyslu ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a přikázal povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

K námitkám žadatele o informace uplatněným v odvolání Úřad uvádí následující:

Ad A. Tato námitka je nedůvodná. Úřad se s uvedeným návrhem neztotožňuje, neboť žadatelem navrhovaný postup se uplatňuje v případech, kdy je příslušný správní orgán

nečinný. Povinný subjekt však nečinný nebyl a není, neboť o žádosti žadatele rozhodnul v zákonné lhůtě ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. O nečinnost by se jednalo tehdy, pokud by povinný subjekt v zákonné lhůtě neposkytl požadované informace, popř. nevydal příslušné rozhodnutí. V uvedeném případě by se však ani ustanovení § 80 odst. 4 správního řádu neuplatnilo, neboť ochrana žadatele proti nečinnosti povinných subjektů je speciálně upravena ustanovením § 16a písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., které je vůči ustanovení správního řádu o nečinnosti ve vztahu *lex specialis*, a které dává možnost žadateli podat si proti postupu povinného subjektu, spočívajícím v jeho nečinnosti, stížnost k nadřízenému orgánu.

Ad B. Tato námitka je důvodná. Povinný subjekt po opětovném projednání shledal, že aplikace ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je ve vztahu k žádosti o poskytnutí materiálů k projednání na správní radě (bod 2. žádosti) zásadní. Ve vztahu k poskytnutí programu jednání správní rady za květen 2020 je taktéž zásadní, bylo-li o tento program žádáno za předchozích okolností. V případě žádosti o poskytnutí materiálů k projednání jde zcela jednoznačně o dotaz na budoucí názor státní organizace na projednávané věci. Povinný subjekt dále uvedl, že materiály k projednání jsou pouze podkladem pro budoucí rozhodnutí, tedy pro informaci, která teprve případně existovat bude, avšak v době podání žádosti neexistuje, přičemž i tyto podklady v době podání žádosti nebyly projednány, či výsledek projednání podkladů nebyl povinnému znám. Žadatelem požadované podkladové materiály k projednání na správní radě jsou, dle názoru povinného subjektu, ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. nepochybně zcela podkladovým materiálem pro rozhodnutí. Ve vztahu k požadované informaci pod 2. bodem žádosti se dále povinný subjekt vyjádřil, že správní rada za povinný subjekt nejedná, což odůvodňuje vymezenou působností správní rady v ustanovení § 30 zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železniční dopravní cesty a o změně zákona č. 66/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 77/2002 Sb.“).

Úřad k uvedenému předně uvádí, že lze souhlasit s tvrzením povinného subjektu a i jeho poměrně obsáhlým vyjádřením vztahujícím se k vymezené působnosti jeho správní rady, která vyplývá především z jednotlivých ustanovení § 30 písm. a) až g) zákona č. 77/2002 Sb. Uvedené vymezení působnosti správní rady ve smyslu citovaného zákona je však, ve vztahu k působnosti povinného subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., irelevantní, neboť nelze správní radu vyčleňovat od povinného subjektu, když je podle § 27 zákona č. 77/2002 Sb. správní rada včetně generálního ředitele jeho součástí, respektive jsou orgány povinného subjektu. Vztah mezi správní radou a generálním ředitelem povinného subjektu je upraven v následujícím ustanovení § 31 zákona č. 77/2002 Sb. Podle odst. 1 a 2 citovaného ustanovení je generální ředitel „*statutárním orgánem státní organizace Správa železnic, který řídí její činnost a jedná jejím jménem. Generální ředitel rozhoduje o všech záležitostech státní organizace Správa železnic, pokud nejsou tímto zákonem vyhrazeny do působnosti správní rady nebo ministerstva*“. Z uvedeného ustanovení však nevyplývá, že by správní rada nerozhodovala v taxativně vymezených případech mimo povinný subjekt, naopak je zřejmé, že správní rada o některých záležitostech rozhoduje samostatně, avšak se tak děje ve spolupráci s dalším orgánem, kterým je generální ředitel. Nelze přitom tyto orgány od sebe oddělit, neboť jsou oba součástí povinného subjektu. S tvrzením povinného subjektu, že správní rada není jejím statutárním orgánem, neboť tím je její generální ředitel, respektive, že rozhodnutí správní rady nejsou rozhodnutími za povinný subjekt, lze souhlasit

v tom smyslu, že statutárním orgánem povinného subjektu je její generální ředitel, příp. jeho zástupce. Ze způsobu jednání povinného subjektu, který je dostupný z Veřejného rejstříku a Sbírký listin ČR vyplývá, že *jménem Správy železnic, státní organizace, jedná a podepisuje v plném rozsahu generální ředitel samostatně. Jménem Správy železnic, státní organizace jedná a podepisuje v plném rozsahu v době nepřítomnosti generálního ředitele zástupce generálního ředitele, a to v pořadí uvedeném v obchodním rejstříku (ust. § 12 odst. 3 zákona o státním podniku). V období, kdy je funkce generálního ředitele dočasně neobsazena, vykonává v souladu se Statutem Správy železnic, státní organizace působnost generálního ředitele jeho zástupce pověřený správní radou řízením organizace společně s jedním náměstkem generálního ředitele, přičemž alespoň jedna z jednajících osob musí být odborně způsobilá ve smyslu § 14 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, v platném znění.* Nelze však souhlasit s tvrzením, že by rozhodnutí správní rady nebyly rozhodnutími učiněnými za povinný subjekt, když je zřejmé, že je správní rada orgánem povinného subjektu, je tedy jeho součástí a v zákonem vymezených případech dokonce jedná namísto generálního ředitele. To ostatně vyplývá z ustanovení § 27 a § 31 zákona č. 77/2002 Sb.

Úřad se neztotožňuje s názorem povinného subjektu, pokud na žadatelem požadované informace aplikoval ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., natož za současné aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Zatímco ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. směřuje k žádosti o poskytnutí informací, které ještě nevznikly (*„povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“*), ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. naopak cílí na žádosti o poskytnutí informací, které již v okamžiku jejího podání existují, avšak dosud nebyly projednány relevantním orgánem; tyto informace má povinný subjekt možnost odmítnout tehdy, pokud zároveň shledá legitimní zájem na jejich neposkytnutí (*„povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím“*). Tato ustanovení si tak vzájemně odporují, když jedno směřuje k poskytnutí existující a jedno k poskytnutí neexistující informace, a nelze je spolu kombinovat tak, jak to učinil povinný subjekt.

Úřad k uvedenému podotýká, že vzhledem k tomu, že povinný subjekt k žádosti vydal rozhodnutí o odmítnutí, pro povahu informací byl rozhodující skutkový stav věci v okamžiku tohoto rozhodnutí, nikoli stav v momentě podání předmětné žádosti. Podpůrně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, sp. zn. XXXXXXXXXXXXXXXX, ze kterého vyplývá uvedená právní věta: *„Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004).“*

Pokud povinný subjekt požadovanými informacemi disponoval v době, kdy vydal napadené rozhodnutí (tj. dne 4. 8. 2020), což je navíc zřejmé i ze sdělení povinného subjektu ze dne 15. 9. 2020, nemohl jako důvod pro odmítnutí žadatelem požadovaných informací ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se v tomto případě již nejedná o informace, které by bylo možné pod citované ustanovení subsumovat. Výluku z práva na informace obsaženou v tomto ustanovení tak není možné v uvedené situaci již aplikovat, když od doby podání žádosti žadatelem do vydání napadeného rozhodnutí v rámci nového projednání povinným subjektem uvedené informace nejenom existovaly, ale již byly správní radou povinného subjektu projednány a schváleny.

Ad C. Tato námitka je důvodná. Lze přisvědčit žadateli, že aplikace uvedeného ustanovení ve vztahu k požadovaným informacím byla v době vydání napadeného rozhodnutí nesprávná, neboť informace prokazatelně existovaly a existují (viz odůvodnění pod bodem ad B.). Dále se tak Úřad zabýval pouze důvody pro odmítnutí části žádosti na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 106/1999 Sb.

Ustanovení § 11 odst. 1 upravuje fakultativní důvody pro omezení přístupu k informaci. Pokud povinný subjekt požadovanou informaci podřadí pod některý ze zákonných důvodů uvedených v tomto ustanovení, musí též prokázat legitimní zájem na jejím neposkytnutí. Jinými slovy, povinný subjekt musí navíc provést správní uvážení, „zda v konkrétním řešeném případě je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím skutečně nezbytné, tedy zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží“ nad ústavním právem na informace a který odpovídá čl. 17 odst. 4 LPS.“ (srov. FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JÍROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 495).

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*

V souladu s komentářovou literaturou, odkazující na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38, se o vnitřní pokyn dle výše citovaného ustanovení jedná *tehdy, upravuje-li tento pokyn postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu, které nemají žádný výstup navenek a zároveň nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo povinný subjekt* (srov. JELÍNKOVÁ, J.; TUHÁČEK, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. s. 136).

Povinný subjekt uvedl, že se jedná o materiál, který není distribuován v rámci jeho organizace s výjimkou zaměstnanců, kteří se účastní jednání správní rady tohoto povinného subjektu. V rámci této státní organizace se jedná o materiál neveřejný a ne běžně poskytovaný. Pokud není tento materiál adresován většině zaměstnancům povinného subjektu a ani není zřejmé, že by mohl sloužit k využití kromě správní rady povinného subjektu, která, dle názoru povinného subjektu, za něj nejedná, je nutné materiál považovat za informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům, postupům a předpisům povinného subjektu a mají tak charakter vnitřních pokynů.

Povinný subjekt se ve vztahu k plnohodnotnému posouzení povahy programu jednání odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. XXXXXXXXXXXX. Úřad se však s aplikací rozsudku na uvedený případ neztotožňuje v tom smyslu, že se zde jednalo o informace týkající se přípravného řízení trestního, kde vystupovaly dva samostatné povinné subjekty, nikoli jediný (Policie ČR a Státní zastupitelství), jejichž vzájemný vztah je dán na základě platných ustanovení zákona č. 141/1961 Sb. Samotný soud v uvedeném případě vyslovil názor, že zákon č. 106/1999 Sb. *vnitřní akty nedefinuje, jedná se o tzv. neurčitý právní pojem. Ten je třeba vykládat autonomně, s přihlédnutím k ustálenému chápání tohoto pojmu v právní doktríně a rozličnosti charakteru jednotlivých povinných subjektů a jejich činností.* Ačkoli soud dospěl k závěru, že *pokyny, které státní zástupce udílí*

policejnímu orgánu v rámci přípravného řízení, náleží do skupiny vnitřních pokynů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze uvedené aplikovat v případě jednoho povinného subjektu, neboť správní rada, jak již Úřad vyslovil výše, je součástí jednoho povinného subjektu, nestojí organizačně mimo jeho strukturu.

Povinný subjekt dále uvedl, že si je vědom žadatelem uplatněným právem na informace a zohledňuje i garanci tohoto práva Listinou základních práv a svobod. Na druhou stranu však povinný subjekt informuje o své činnosti mediálními výstupy včetně stěžních témat, která jsou na proběhnuvších jednáních řešena a diskutována. Povinný subjekt tvrdil, že požadovanou informaci poskytnout ani nemůže, když touto nedisponuje, neboť má pouze její návrh a tento případně poskytnutý neodsouhlasený návrh by mohl v případě změn působit spíše kontraproduktivně, když by došlo ke zmatení poskytovaných informací. Povinný subjekt uvedl, že zveřejnění návrhu programu jednání by mohlo narušit i vlastní výkon působnosti správní rady povinného subjektu. Pokud by byly dopředu známy okolnosti, které by chtěla správní rada povinného subjektu zjistit a následně šetřit, mohlo by to mít za následek účelové maření šetření správní rady povinného subjektu. Dále je nutné přihlídnout k ochraně integrity členů správní rady povinného subjektu, zejména co do potřeby minimalizovat externí působení na jejich rozhodovací proces či postupy, aby se předešlo možnému ovlivňování členů správní rady povinného subjektu.

Povinný subjekt však požadovanými informacemi v době vydání napadeného rozhodnutí disponoval. Nadto tato skutečnost nemá žádný vliv na posouzení, zda se jedná o vnitřní informace povinného subjektu.

Úřad dále konstatuje, že na základě šetření z informací poskytnutých povinným subjektem přímo nevyplývá, že by se jednalo o výlučně pokyny či personální předpisy, kterými by byly regulovány vztahy výhradně uvnitř povinného subjektu, aniž by se výsledky takové regulace projevíly navenek, tedy že se jedná o vnitřní informace povinného subjektu. Pokud povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že by poskytnutí informace mohlo narušit vlastní výkon působnosti jeho správní rady, měl by uvést, v čem konkrétně spatřuje možné narušení, pokud by požadovanou informaci poskytnul. Tedy též legitimní zájem na ochranu požadované informace před jejím poskytnutím povinný subjekt dostatečně neprokázal. Požadované informace obsahují osobní údaje, jež mohou požívat právní ochrany; nelze též vyloučit ochranu obchodního tajemství povinného subjektu v některých částech informací. Těmito důvody však povinný subjekt v rámci projednání žádosti nezabýval.

Jak již bylo uvedeno v odůvodnění ad B., ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. dává povinnému subjektu možnost omezit poskytnutí takové informace, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak. Užití tohoto zákonného důvodu, kromě prokázání jeho legitimacy, je limitováno okamžikem, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.

Aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. byla, ve vztahu k chráněným informacím, v tomto případě chybná, neboť je prokazatelně zřejmé, že v době vydání napadeného rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020 byla příprava ukončena vydáním programu jednání správní rady, resp. jeho projednáním a vydáním příslušných souvisejících rozhodnutí v květnu 2020, přičemž nejpozději 19. 6. 2020 došlo také ke schválení zápisu z tohoto

jednání.

Pojem rozhodnutí je zároveň třeba chápat širěji. „*Jedná o jakékoli řešení určité záležitosti povinným subjektem. Nejde zdaleka jen o správní rozhodnutí vydané v rámci správního řízení či o rozhodnutí soudů, ale např. i o rozhodnutí zastupitelstva či rady obce nebo kraje nebo o uzavření smlouvy povinným subjektem. Zároveň platí, že uvedené (...) ustanovení stanoví fakultativní, nikoli obligatorní důvod pro neposkytnutí informací (...). Možnost omezit poskytnutí informací dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, je nutno vztáhnout pouze na zcela určitou konkrétní dobu formulovanou jako dobu přípravy rozhodnutí. V okamžiku, kdy je rozhodnutí již učiněno, lze mít za to, že příprava již byla ukončena a důvod k odepření poskytnutí informace již nelze aplikovat.*“ (srov. JELÍNKOVÁ, J.; TUHÁČEK, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. s. 140 - 141).

Rozhodnutí povinného subjektu je tak v tomto bodě námitek jednak nesprávné a zároveň nepřezkoumatelné, neboť povinný subjekt chybně aplikoval ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.; u aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. dostatečně neprokázal, že se jedná v daném případě o vnitřní informace povinného subjektu.

Ad D. Tato námitka je důvodná. Úřad k uvedené námitce uvádí, že lze přisvědčit tvrzení žadatele v tom smyslu, že jím požadované informace mají „*povahu objektivně existujících informací zachycených na hmotném nosiči*“, jak již bylo prokázáno ad B. a C.

V.

Úřad posoudil rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti, podané odvolání i všechny relevantní skutečnosti ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v některých částech nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. V ostatních částech byly chybně aplikovány ustanovení pro odmítnutí požadovaných informací. Aplikace výluky plynoucí z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. nebyla, po projednání informací správní radou, možná. Povinný subjekt neprokázal, že by se jednalo o vnitřní informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., ani tato skutečnost ze samotných informací nevyplývá.

Úřad zároveň nevyhověl požadavku žadatele poskytnutí informací povinnému subjektu přikázat. Přestože povinný subjekt chybně odmítl poskytnout informace z výše uvedených zákonných důvodů, informace prokazatelně obsahují osobní údaje, které mnohou být chráněny; nelze též vyloučit, že některé informace mohou mít povahu obchodního tajemství. S odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. tak Úřad dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil požadované informace poskytnout.

S ohledem na výše uvedené nadřízenému orgánu v tomto případě nezbylo, než dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, jelikož nebylo možné, aby ve věci sám rozhodl.

Povinný subjekt je v rámci nového projednání povinen v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. zabývat se požadovanými informacemi jednotlivě a posoudit, zda jsou zde dány důvody pro ochranu informací. V případě, že zde takové důvody budou, je nezbytné je správně posoudit a tento postup řádně odůvodnit. Zbylé informace povinný subjekt žadateli poskytne.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 21. září 2020

otisk
úředního
razítka

Mgr. Monika Bendová
vedoucí oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. XX
2. XX